

DESINTERÈS PER LA LECTURA O PROBLEMA DE VISIÓ?

La hipermetropia passa moltes vegades desapercebuda i pot provocar "ull gandul" en la infància, a més de cansament ocular a l'hora de llegir, tant en nens com en adults

Barcelona, 21 d'abril del 2017./ Aprendre, somiar, relaxar-se, viure aventures, viatjar a altres èpoques i països... tot això és possible gràcies a la lectura, una afició que celebrem el 23 d'abril amb motiu de Sant Jordi (Dia Internacional del Llibre) i que, sovint, es comença a cultivar des de la infància. Tanmateix, hi ha nens que semblen no mostrar interès per la lectura i, lluny de submergir-se en les històries, es mostren despistats i inquietos i tenen dificultats per concentrar-se. En ocasions, aquesta actitud pot respondre a la presència d'un problema de visió molt freqüent entre els més petits: la [hipermetropia](#).

De fet, aquest és el [defecte refractiu](#) més comú en edat infantil i es produeix quan el diàmetre del globus ocular és inferior del que és habitual i, en conseqüència, les imatges no s'enfoquen sobre la retina (visió nítida) sinó darrere (visió borrosa, especialment de prop). Atès que els ulls estan en procés de desenvolupament durant la infància, la major part dels nens neixen hipermetrops i, a mesura que van creixent, el defecte refractiu disminueix i es corregeix per si sol. És el que es coneix com a hipermetropia fisiològica i no ha d'alarmar els pares, tot i que, com destaca la [Dra. Ana Wert](#), "més de 2 o 3 diòptries no estan dins dels valors normals."

Aquests casos sovint passen desapercebuts, ja que els menuts compensen aquest defecte refractiu utilitzant la gran capacitat d'acomodació (enfocament) que té el cristal·lí, és a dir, la lent natural, d'un ull jove. A més, segons l'oftalmòloga de l'IMO, "els nens s'adapten fàcilment al seu grau de visió perquè mai hi han vist millor i és l'usual per a ells." Tanmateix, l'esforç visual que han de fer per enfocar els pot provocar cansament ocular i, com a conseqüència, fer-los rebutjar l'hàbit de la lectura.

D'altra banda, si la hipermetropia és molt alta o afecta de manera desigual els dos ulls pot provocar una [ambliopia](#) o "ull gandul", un ull que es deixa de fer servir pel fet de presentar un defecte refractiu més gran. Aquesta pèrdua de visió pot arribar a convertir-se en crònica si no es corregeix durant la infància, quelcom que requereix una actitud preventiva, ja que sovint passa desapercebuda perquè el nen hi veu bé amb l'altre ull i es desenvolupa amb aparent normalitat.

D'aquí la importància d'actuar a temps gràcies a revisions oculars periòdiques, a partir dels 3 anys, que permetin detectar el defecte refractiu que s'amaga darrere d'aquests problemes i tractar-lo amb la correcció òptica adequada. Un tractament amb ulleres sol ser suficient per apropar-los a la lectura i a altres aficions i activitats quotidianes que el dèficit visual els feia defugir, com demostra el cas d'en [Daniel](#), a qui van diagnosticar 7 diòptries d'hipermetropia (al voltant d'un 30% de visió) sense que la seva família hagués percebut res.

També en adults

Conèixer els antecedents familiars és una bona ajuda per estar alerta, ja que hi ha un important component hereditari. Per tant, tenen més possibilitats de patir aquest defecte refractiu, que es calcula que afecta un 10% de la població, les persones amb pares hipermetrops.

Quan la hipermetropia persisteix en l'edat adulta –generalment sense evolució– i es vol prescindir de l'ús d'ulleres o de lents de contacte, hi ha diferents tècniques quirúrgiques a les quals es pot optar, amb un tractament personalitzat segons l'indicació de l'especialista: [cirurgia refractiva làser](#), implant de [lents intracorneals](#) o [lents intraoculars](#), tant fàquiques (sense substitució del cristal·lí), com pseudofàquiques (amb substitució del cristal·lí).

Aquesta última opció sol estar recomanada en pacients als quals se sumen altres problemes com la [presbícia](#). "Amb l'edat, la hipermetropia es veu agreujada per la "vista cansada", ja que totes dues afecten la visió propera", explica el [Dr. Daniel Elies](#), qui afegeix que no s'han de confondre. Mentre que la primera està provocada per una longitud més petita del globus ocular, la segona és fruit del procés degeneratiu de l'ull i de la consegüent pèrdua d'acomodació del cristal·lí. Però més enllà de les causes, "la diferència que poden notar els pacients és que la hipermetropia també repercuteix en la visió llunyana, no així la presbícia", conclou l'especialista.